

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 406/25
10.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Растка Поповића, председника већа, Данка Лаушевића и Људмиле Миљковић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Синише Машовића, изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву К.бр.481/24 од 20.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Синише Машовића, а пресуда Основног суда у Смедереву К.бр.481/24 од 20.02.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву К.бр.481/24 од 20.02.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, па је, применом наведеног законског прописа и одредбе чланова 1, 4, 5, 42, 45, 54 и 55 КЗ, те члана 424 ЗКП, осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, која ће му се рачунати од дана и часа лишења слободе, по правноснажности ове пресуде и у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 14.08.2024. године до 20.02.2025. године. Оштећени ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени су на парницу. Обавезан је окривљени АА да Основном јавном тужилашту у Смедереву, на име трошкова кривичног поступка, уплати износ од укупно 482.545,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. На основу члана 264 став 1 ЗКП у вези

члана 261 став 2 и 3 ЗКП, обавезан је окривљени да суду, на име трошкова кривичног поступка, уплати износ од 8.000,00 динара, као и на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против напред наведене пресуде, благовремено је жалбу изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Синиша Машовић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине пресуду Основног суда у Смедереву К.бр.481/24 од 20.02.2025. године, и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду, у поднеску Ктж.бр. 448/25 од 15.05.2025. године, предложио је да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Синише Машовића и потврди пресуду Основног суда у Смедереву К.бр.481/24 од 20.02.2025. године.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета, првостепену пресуду и изјављену жалбу, те предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је, испитавши првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да је изрека пресуде противречна чињеницама које су предмет доказивања, те да су разлози пресуде нејасни и у знатној мери противречни, односно да о чињеницама, које су предмет доказивања, постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима, о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из цитираног законског члана, Апелациони суд у Београду налази да је првостепена пресуда, како у изреци, тако и у образложењу јасна, односно, садржи јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама, из којих се закључује како је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим и које је радње предузео ради извршења истог. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела, а потом и како је првостепени суд ценио изведене доказе, што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају закључци првостепеног суда.

Жалбом браниоца окривљеног, у суштини се оспорава оцена изведених доказа, дата од стране првостепеног суда, пре свега оцена исказа сведока ДД, те оштећених ББ и ГГ. Такође, бранилац истиче да суд није утврдио врсту и тежину телесних повреда које је, критичном приликом, задобио окривљени. Према ставу браниоца, окривљени није умишљајно нанео повреде оштећенима ББ и ГГ.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је, на основу доказа које је извео и правилно ценио, и то пре свега исказа оштећених ББ, ВВ и ГГ, као и налаза и мишљења вештака др Миодрага Кражића од 27.08.2024. године и његовог исказа на главном претресу, несумњиво утврдио чињенично стање у погледу радњи које је окривљени АА критичном приликом предузео, а у којима се садрже конститутивни елементи бића кривичног дела напад на службено лице у вршењу службених дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ.

Наиме, правилно је поступио првостепени суд када је у потпуности поклонио веру исказима оштећених ББ, ВВ и ГГ, оценивши их као доследне и логичне, при чему оштећени, као полицијски службеници, нису имали ни један разлог да неосновано терете окривљеног. С тим у вези, првостепени суд је правилно поступио када није поклонио веру одбрани окривљеног АА, да критичном приликом није вређао полицијске службенике, да им није претио, нити их физички напао, већ да су полицијски службеници били ти који су били арогантни, а пошто је упорно одбијао да се алкотестира, пришао му је полицијски службеник ВВ, док је он седео на хауби возила, унео му се у лице и рекао му да је “гњида”, а затим га је ударио главом у чело. Наставио је да седи на хауби, а након тога пришли су му сви остали полицијски службеници, оборили га лицем на тло и ставили му лисице, с тим да се он том приликом није опирао. Међутим, овака одбрана окривљеног је, како то правилно закључује првостепени суд, усмерена на избегавање кривице, односно, како би се одговорност за настали догађај “пребацила” на полицијске службенике. Наиме, одбрана окривљеног је у супротности, не само са исказима полицијских службеника, већ и исказима сведока ЂЂ и ДД, особа блиских самом окривљеном, а који нису потврдили наводе окривљеног да су се оштећени непримерено понашали према њему. Са друге стране, првостепени суд је правилно поступио када је исказ сведока ДД, на који се бранилац у својој жалби позива, у погледу догађаја на месту незгоде, ценио као селективан и необјективан, будући да је сведок, као особа блиско везана за окривљеног, желео да својим исказом умањи кривицу окривљеног, не спомињући дрско и агресивно понашање окривљеног према полицијским службеницима, као ни претње и псовке које је окривљени упућивао полицијским службеницима, при чему је, према правилном ставу првостепеног суда, индикативно да је сведок ДД уопште био на месту незгоде, након што се окривљени довео трактором, имајући у виду да га је окривљени споменуо тек у измењеној одбрани датој на главном претресу, а нико од оштећених, као ни сведок ЕЕ, се не сећају да су, сем тетке окривљеног, сведока ЂЂ, видели још неко лице на месту незгоде. При томе, сведок ДД у свом исказу је потенцирао да је окривљеног изнервирало то што су полицијски службеници инсистирали да се алкотестира, а што је он упорно одбијао, те је својим исказом желео да оправда непримерено понашање окривљеног према полицијским службеницима који су само вршили своју службену дужност.

Искази оштећених, полицијских службеника, потврђени су налазом вештака др Миодрага Кражића, као и његовим исказом датим на главном претресу, односно да је оштећени ББ задобио повреду у виду нагњечене главе у пределу лица – предео леве слепоочнице, што представља лаку телесну повреду која је могла настати директним дејством – ударцем левим лаком приликом отимања, док је оштећени ВВ задобио повреду у виду нагњечења у пределу грудног коша, која повреда, сама за себе, у

моменту наношења се квалификује као лака телесна повреда која је могла настати директним дејством – ударцем затвореном шаком – стиснутом песницом. Оштећени ГГ задобио је повреду у виду нагњечине у пределу десног рамена, као и огреботину у пределу шаке леве руке, те описане повреде, свака за себе и обе заједно, збирно процењено, у моменту наношења квалификују се као лаке телесне повреде. Огреботине леве шаке, могле су настати као последица дејства ноктију, приликом отимања, а повреда у виду нагњечине у пределу десног рамена, могла је настати на више начина, на пример ударцем затвореном или отвореном шаком, где је довољан један ударац, а могла је настати и као последица удarca неким делом тела у раме оштећеног, или као последица удarca неким предметом. На главном претресу, приликом испитивања вештака Миомира Кражића, у вези телесних повреда које је задобио оштећени ГГ, појавило се као спорно питање да ли је оштећени задобио повреду десног рамена, како је то описано у медицинској документацији, или левог рамена, како је то навео оштећени ГГ, па је, с тим у вези, а према расположивим подацима, медицинској документацији и исказима оштећених, оштећени ГГ повреду рамена задобио, не услед директног дејства – удarca предметом или делом тела у раме, већ као последицу незгодног положаја у којем се нашао док је савлађивао отпор окривљеног који се, док су га полицијски службеници држали за руке, у циљу стављања средстава за везивање на руке, снажно отимао и цимао. Према налажењу већа овог суда, прихватљив је став првостепеног суда да је можда оштећени ГГ, услед критичног догађаја, осећао јачи бол у левом рамену, па је тиме закључио да му је то раме повређено, или је у медицинској документацији дошло до грешке приликом описивања повреда, имајући у виду да је оштећени имао још телесних повреда као последицу инкриминисаног догађаја.

Првостепени суд је правилно поступио када је налаз вештака др Миодрага Кражића, као и његов исказ на главном претресу, прихватио у целости, као стручан и објективан.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је несумњиво утврдио да критичном приликом окривљени, затвореном шаком – песницом, ударио оштећеног ВВ, који је стајао лицем окренут према њему, у грудни кош, при чему је окривљени био свестан да удара униформисаног полицијског службеника, у време када он врши послове јавне безбедности, и да на тај начин може нанети лаку телесну повреду, што је и хтео. Од задобијеног удarca, оштећени ББ се затетурао корак или два уназад, а за то време полицијски службеници ББ и ГГ хватају окривљеног за руке, не би ли дефинитивно спровели службену радњу везивања, те полицијски службеници ББ и ГГ, том приликом примењују полугу “кључ на лакат”, тако што свако од њих својом десном руком хвата окривљеног за подлактицу, а левом за надлактицу руке, те окривљени лактом леве руке удара оштећеног ББ у лице – леву слепоочницу, док истом приликом оштећени ГГ, због држања окривљеног који се отима, задобија повреду у виду нагњечења рамена и огреботине леве шаке. При томе, окривљени је свестан да физички напада униформисане полицијске службенике, у току вршења послова јавне безбедности, што за последицу може имати настанак лаких телесних повреда код полицијских службеника, што је и хтео.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правостепени суд је правилно применио кривични закон, када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела напад на службено лице

у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, за које је и оглашен кривим. С тим у вези, као неосновани су оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног, да првостепени суд није навео доказе и дао јасне и непротивречне разлоге да ли се, у предметном случају, ради о кривичном делу напад на службено лице у вршењу службене дужности, или о кривичном делу спречавање службеног лица у вршењу службене радње, те ако је у питању кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности, да ли је напад извршен само у односу на једно службено лице, оштећеног ВВ или је напад извршен на сву тројицу полицијских службеника. Наиме, на основу утврђеног чињеничног стања, несумњиво је да је окривљени АА, критичном приликом, напао службена лица у вршењу послова јавне безбедности и нанео им лаке телесне повреде, а која службена лица су, критичном приликом, вршила увиђај саобраћајне незгоде коју је окривљени проузроковао, на тај начин што је полицијске службенике прво вређао и псовао, а потом се опирао и отимао када су службена лица предузимала службене радње везивања и привођења, те оштећеног ВВ песницом ударио у груди, оштећеног ББ лактом ударио у лице, док је оштећени ГГ, приликом савлађивања отпора окривљеног, задобио повреду у виду нагњечине у пределу десног рамена и огреботину у пределу шаке леве руке, које радње, чињенице и околности представљају законска обележја кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, чиме је првостепени суд правилном применом кривичног закона, те окривљеног АА огласио кривим због извршења предметног кривичног дела. При томе, јасно је да је окривљени, критичном приликом, напао оштећене полицијске службенике ВВ, ББ и ГГ, те им нанео лаке телесне повреде.

При разграничењу кривичних дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322 КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 КЗ, треба имати у виду да код кривичног дела из члана 322 КЗ, сила и претња не морају непосредно бити управљене према самом службеном лицу, већ је битно да услед предузете силе или претње службено лице буде спречено да изврши службену радњу, док код кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 КЗ, напад обухвата радње које су физички непосредно управљане на тело службеног лица.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби браниоца окривљеног АА, Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд, одлучујући о кривичној санкцији, правилно утврдио и ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на одлуку о кривичној санкцији, те је тако од отежавајућих околности на страни окривљеног, ценио чињеницу која се односи на његову ранију осуђиваност за дела са елементима насиља, што је утврђено из извештаја из казнене евиденције, као и чињеницу да је у алкохолисаном стању учинио и кривично дело насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ, за које му је изречена условна осуда, те да је у алкохолисаном стању учинио физичко и психичко насиље према ЖЖ, баби са којом живи, због чега му је решењем НП бр. 157/24 од 20.04.2024. године, продужена хитна мера привремене забране контактирања и приласка жртви насиља, чиме је очигледно да је окривљени, у алкохолисаном стању, склон агресивном понашању, што је утврђено и у налазу вештака др Мирјане Ћирић, док олакшавајућих околности није нашао, па је правилно поступио када је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору.

Према оцени Апелационог суда у Београду, овако изречена кривична санкција сразмерна је тежини извршеног кривичног дела, околностима под којима је кривично дело учињено, те степену кривице окривљеног и истом ће се у потпуности остварити сврха кажњавања, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, те је стога, жалба браниоца окривљеног, и у овом делу, оцењена као неоснована.

Пошто се жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Сенише Машовића, према оцени Апелационог суда у Београду, не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде, то је жалба одбијена као неоснована, а донета одлука, на основу одредбе члана 457 ЗКП, као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Џевердановић Савковић,с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић